

Den velte avfallsdunken

Idet Malvina svingte inn i Epleblomstgata, møtte hun et forferdelig syn. Det så ut som om en **tornado** hadde virvlet mellom husene. Velte søppeldunker og hauger med søppel lå strødd overalt.

Innbyggerne her satte ut dunkene hver onsdag, akkurat som de skulle, slik at avfallsbilen kunne komme og tømme dem. Men noe hadde skjedd i løpet av natten i den ellers så ryddige gata.

Malvina slo hjelpeløst ut med spakene. - Akkurat som i forrige uke! Jeg fatter ikke hva som foregår her! Det har ikke vært mye vind, ikke regn, ikke storm eller jordskjelv. Hva har skjedd? Og bare i Epleblomstgata! Det var ikke noe hun kunne gjøre. Irritert satte hun i gang med å plukke opp avfallet og rydde opp.

I garasjen på miljøtorget holdt alle på å gjøre seg klare til kvelden, da Malvina omsider rullet inn gjennom porten. Hun var trett og gretten.

- Hvis jeg får tak i den rakkeren, så skal jeg gi ham en lærepenge, mumlet hun til seg selv. - Hvis jeg bare kunne få kloa i ham!

- Har noen veltet søppeldunkene igjen? spurte Klara forsiktig. - Hvorfor har du ikke bedt oss om å hjelpe deg?

- Jeg ble så sint at jeg ikke tenkte på det. Men takk uansett, svarte Malvina oppgitt og rullet mot bilvasken.

- Vi bør gjøre noe, sa Vera, den gamle tankbilen. - Vi kan ikke bare sitte her og se på at Malvina får så mye ekstra arbeid hver uke i Epleblomstgata!

- Jeg kan godt bli med henne neste gang og hjelpe til! Wilma, den lille gatefeieren, meldte seg frivillig. - Sammen klarer vi nok å bli ferdig mye raskere.

- Det er veldig snilt av deg, men jeg tror ikke det er den rette løsningen på Malvinas problem. Waldemar tenkte seg om. - Vi burde heller finne ut hvem eller hva som velter dunkene og lager så mye kaos!

- Detektivarbeid, hurra! Wanda ble med en gang ivrig og klar for eventyr. - Jeg er med! Jeg har alltid drømt om å være **detektiv**, akkurat som Sherlock Holmes fra TV - serien. Har noen et **forstørrelsesglass**?

- Ærlig talt, Wanda, smilte Vera, - Det er ingen detektiver som bruker forstørrelsesglass for å løse forbrytelser nå for tiden. De har mye bedre utstyr nå.

- Vi kan jo uansett gjøre litt detektivarbeid? Waldemar, som ikke klarte å skjule hvor spennende han syntes ideen var, avbrøt igjen. - Vi kan gå to og to på vakt om natta. Malvina jobber i Epleblomstgata på torsdager, så vi burde holde vakt natta før så vi kan finne ut hva som skjer med dunkene etter at de er satt ut for kvelden. Hvem vil begynne?

- Vi jobber på byggingen av det nye kjøpesenteret hver dag. Goliat, kranbilen, og Samson, den tre-akslede kontainerbilen så på hverandre. - Det er ikke langt fra Epleblomstgata, så vi kan dra dit etter at vi er ferdige på jobb.

- Supert, sa Waldemar. - Vi får se hva dere klarer å finne ut, og så kan vi diskutere hva vi gjør etterpå.

Onsdagen kom fort, og Samson og Goliat dro som avtalt til Epleblomstgata om kvelden. Det hadde blitt mørkt da de kom frem, men de kunne tydelig se avfallsdunkene på rekke og rad foran husene, pent på plass der de skulle være. Det var ingen andre enn dem i gata.

- Hva om vi finner et gjemmested i nærheten av de buskene der nede, spurte Samson og pekte på et område i andre enden av gata.

- God ide! Kranbilen var enig. - Og du kan jo fortelle meg en spennende historie mens vi står vakt, slik at jeg ikke sovner. Jeg har jobbet mye i dag og er ganske trett.

- Jeg er også sliten, nikket kontainerbilen. - Jeg kjørte betong fra byggeplassen i hele dag. Jeg forstår ikke hvorfor de trenger å bygge en så stor parkeringsplass. Det finnes ikke nok biler i hele Blåsterby til å fylle alle plassene! De pratet videre mens de rullet bak trærne og gjemte seg.

Neste dag, da Malvina kom til Epleblomstgata, trodde hun ikke sine egne øyne. Det var om mulig enda mer kaos i gata enn det hadde vært uken før. Dunkene lå slengt over alt og det som hadde vært inni dem var strødd utover.

- Jeg håper dere har sovet godt! ropte hun surt til Goliat, som akkurat slo opp frontlyktene. - Jeg får visst jobbe overtid i dag igjen!

- I all verden, hva har skjedd her? Samson gispet da Malvinas sinte stemme vekte ham. - Vi har bare lukket øynene i noen minutter. Jeg husker fremdeles at Goliat fortalte meg om vennene sine i Vesleby..

- Ikke bry deg med å forklare, fortsatt heller med det dere skal gjøre, avbrøt Malvina rasende. Samme kveld samlet Gjenbruksgjengen seg til krisemøte i garasjen.

- Jeg antar det er best om jeg ikke spør hvordan det gikk på vakt i natt, sa Vera, og så på de to skyldige fjesene.

- Vi sovnet, innrømte Samson mens han tittet ned i bakken foran seg. - Vi prøvde virkelig å holde oss våkne, men vi var så slitne at vi sovnet etter en stund. Det var virkelig ikke meningen, Malvina!

- Jeg er ikke sint, svarte Malvina. Hun tok en liten pause. - Jeg er bare så sliten og lei, og vi vet fremdeles ikke hva som foregår i Epleblomstgata.

- La oss prøve en gang til! Wilma, den lille gatefeieren, rullet mot Malvina og stilte seg tett inntil henne. - Vi skal slå oss sammen og ta de skyldige, sa hun bestemt.

- Ja, du har rett. Men det er noe annet som plager meg, fortsatte Malvina.

- Hva tenker du på? Waldemar la merke til at Malvina hadde mer på hjertet. - Har det hendt noe mer som du ikke har fortalt oss?

Goliat og Samson så forundret på Malvina. De ante ikke hva det var som plaget henne.

- Innholdet i dunkene, sa Malvina motvillig mens hun skrapet i bakken med den ene spaken. - Det meste av avfallet var ikke sortert i det hele tatt. Hvorfor skal vi lære folk å resirkulere hvis de ikke gjør det?

- Men vi la jo **brosjyrer** i postkassene til alle sammen i forrige uke! Papiravfall skal i den blå dunken, glass og metall i den grønne, matavfall i den brune og restavfall i den svarte! Altmuligbilens Walter ramset opp lista fra en av brosjyrene som lå på bordet i garasjen.

- Det er akkurat det jeg mener, sukket Malvina. - Det ser ut som om det var helt bortkastet å bruke papir på brosjyren, folk resirkulerer ikke allikevel. Alle ble stille, og begynte å tenke på hvem det kunne være som veltet dunkene i Epleblomstgata.

Uka etter meldte Waldemar seg frivillig til å ta nattevakten.

- Jeg vil også være med og være detektiv! Wilma, den lille gatefeieren, så på ham med et bedende blikk. - Vi to klarer helt sikkert å fange den skyldige!

- Greit, sa Waldemar, og smilte til henne. - Da sees vi der i natt!

De dro bortover etter at det hadde blitt mørkt, og gata var stille og tom. Det ene etter det andre av vinduene i husene ble mørke, tiden gikk og innbyggerne gikk til sengs. Wilma kjente at frontlyktene hennes ble tyngre og tyngre, og hun strevde med å holde dem åpne. Waldemar satt og løste kryssord for å slå ihjel tiden.

Plutselig ble stillheten brutt av et kjempesnell! Og et til, og enda et! Deretter hørte de et kvalt rop, og Wilma og Waldemar slo opp førerhusene og smøg seg frem for å tittle ut fra gjemmestedet sitt. På andre siden av gata, foran et lilla hus, lå to avfallsdunker opp-ned. Ved siden av dem snurret det en merkelig, skinnende ting de ikke klarte å se hva var.

- Å, jeg er redd, hvisket Wilma til Waldemar mens hun stilte seg tettere inntil ham. - Hva kan det være for noe? Jeg har aldri sett noe lignende!

- Selvfølgelig har du det, lo den store gatefeieren oppmuntrende. - La oss rulle bortover og ta en titt!

Da de kom nærmere, så Wilma også hva det var som hadde laget den voldsomme lyden. En liten, rød sykkel lå mellom de veltede dunkene, det ene hjulet snurret fortsatt. De hørte en stille snufsing like ved, og Waldemar skrudde opp lyset på frontlyktene og siktet mot stedet lyden kom fra. En liten skikkelse satt sammenkrøpet ved siden av gjerdet til det lilla huset.

- Er det deg, Sam? spurte han usikkert, da et blondt hode snudde seg mot ham, mysende mot det sterke lyset. - Har du skadet deg? Ordførerens sønn, for det var ham det var, sa ingenting. Han bare snufset og holdt seg på den ene albuen.

- Vis meg armen din! Wilma ble urolig. - Kanskje du har brukket den? Vi må ta deg til legen med en gang!

- Er du ikke sint på meg? spurte Sam redd, - Jeg mente ikke å gjøre noe galt. Det var et uhell!

- Du kan forklare alt senere, vis meg først hvor du har skadet deg, sa Waldemar alvorlig.

- Du har nok rett, Wilma, sa han tankefullt etter å ha undersøkt armen til gutten. - Jeg skal ringe etter en ambulanse til Sam, fordi armen er brukket. Kan du være så snill å vekke ordføreren og forklare ham hva som har skjedd?

- Jeg er på vei! Wilma skyndte seg avgårde mot det grønne huset i enden av gata.

Mens de ventet på **ambulansen**, begynte Waldemar å stille gutten noen spørsmål.

- Hva gjorde du ute så sent om natta? Du skulle ha vært i seng for lenge siden! Det er skoledag i morgen!

- Det er akkurat det som er problemet, svarte Sam med tårer i øynene. - Det skal være et hinderløp på sykkel på skolen i morgen. Alle øver seg til det. Den som klarer alle hindrene og hele løpet, får bli med på sykkelleir i sommer og får et kult klistremerke til sykkelen. Alle guttene i klassen skryter av hvor flinke de er til å hoppe og snu. Rob klarer til og med å sykle uten hender! Men jeg er så klønete. Så det er derfor jeg går ut i hemmelighet for å øve, når alle har lagt seg. Jeg har gjort det i ukevis.

- Det har vi dessverre lagt merke til, sa Waldemar, og så strengt på ham.

Et blått lys blinket i enden av gata, og Gloria, den elegante, snøhvite ambulansen rullet stille frem mot dem. Noen minutter senere var Sam på vei til sykehuset.

Neste morgen sto hele Gjenbrukskjengen og hørte på mens Wilma og Waldemar fortalte om det som hadde hendt i løpet av natten.

- Stakkars Sam! sa Wanda, den pene, lille avfallsbilen trist. - Jeg er sikker på at han har bra vondt i armen sin!

- Han var en liten **helt**, svarte Wilma søvnig. - Han var mer bekymret for hva vi ville komme til å si om de velte søppeldunkene.

- Og det var ikke han som trengte å være bekymret, men de som bor i gata, sa altnuligbilen Walter med et snøft.

- Vi bør uansett ikke gratulere Sam med å ha gjort Malvinas arbeid vanskelig i flere uker, sa Vera, den kloke, gamle tankbilen. - Og vi må snakke med de som bor i Epleblomstgata også!

De andre var enige, det var på tide at de fant ut hvordan de skulle få folk til å sortere skikkelig. Klokketida var alle barna samlet i skolegården. Wilma og Wanda klarte såvidt å dytte seg frem mellom dem slik at de kom seg frem til siden av sykkelbanen.

- De har bygd en fantastisk løype! Wanda snudde seg mot Sam som sto ved siden av henne.

- Det er synd at den skal rives etter løpet, svarte den lille gutten trist. - Og jeg får ikke en gang prøvd den! Han viste frem en gipset arm. - Jeg går glipp av hele greia, så jeg blir den eneste som ikke får et nytt klistremerke på sykkelen.

- Kanskje vi kan hjelpe til! Wandas frontlykter lyste opp, hun fikk en kjempeide.

- La oss bygge en **hinderløype** til barna! Wilma og Wanda braste inn i garasjen etter løpet. - Så har de en plass de kan øve også etter at konkurransen er over! Og Malvina trenger ikke å rydde natt etter natt på grunn av velte søppeldunker.

- Det er ikke noen dårlig ide! Waldemar nikket tankefullt. - Spørsmålet er bare hvordan, hvor og med hva?

- Hvis dere trenger en plass, har jeg et forslag. Samson og Goliat så lurt på hverandre.

- Parkeringsplassen ved det nye kjøpesenteret viste seg å være alt for stor. De trenger ikke all plassen!

- Jeg snakket akkurat med ordføreren her om dagen om at det ville være lurt å bruke den ekstra plassen til noe nyttig. La oss gå og snakke med ham, la den hengslete kranbilen til.

- I resirkuleringshallen har jeg to lastebillasser med bildekk som skal sendes avgårde. Jeg kan ikke tenke meg noe lurere å bruke dem til enn en hinderløype, sa Samson.

Etter at de hadde snakket med ordføreren og fått tillatelse, satte Gjenbruksjengen i full gang med å jobbe på miljøstasjonen slik at de kunne bli ferdig med overraskelsen så snart som mulig. De designet banen, laget hopp i forskjellige størrelser av brukte planker og stokker, og stablet opp de brukte bildekkene. Plutselig ringte det i en bjelle, og de ble avbrutt i arbeidet. Sam sto i porten til garasjen.

- Jeg leter etter Malvina, sa han stille. - Jeg har kommet for å be om unnskyldning.

- Hei, Sam! Malvina rullet frem fra hjørnet så snart hun hørte det var besøk til henne. - Hvordan går det med armen?

- Den er mye bedre nå. Jeg håper de tar av gipsen snart. Jeg kom for å be om unnskyldning for at jeg laget så mye unødvendig arbeid for deg. Jeg mente ikke å lage problemer og jeg er virkelig lei meg!

- Jeg er ikke sint på deg lenger, Sam, svarte Malvina med et smil. - Det var ikke bra det du gjorde, men vi fant i alle fall ut at det var veldig mange som ikke sorterte avfallet sitt ordentlig i Epleblomstgata. De kaster alt i samme dunk. Jeg aner ikke hvordan jeg kan få dem til å begynne å resirkulere.

- Hvis du vil, så kan jeg snu søppeldunkene på hodet igjen, så kan du bare ta med deg sekkene til de som har sortert ordentlig. Så ser alle hvem som roter, sa Sam ivrig.

- Det er nok ikke så enkelt, forklarte Malvina. - Du så hvor mye som lå strødd utover i gata. Flasker til oppvaskmiddel, malingspann, gammel mat, aviser, rustne spiker og så mye annet rart. Tenk deg hva som ville ha skjedd hvis et barn hadde trødd på en rusten spiker eller en nysgjerrig valp får maling på seg. Men det er en god ide å merke de som ikke sorterer. Vi må finne på noe som får folk til å skjønne at de må forandre de dårlige vanene, sa Malvina mens hun tenkte.

- Du kunne jo ha fortalt meg at Sam var her, sa Wanda idet hun kom inn i garasjen. - Jeg har en overraskelse til ham. Hun rotet rundt i hanskerommet, og fant frem et skinnende klistremerke.

- Jeg fant dette i går og tenkte jeg skulle gi ham det når jeg fikk sjansen. Selv om det ikke ser ut som det de andre fikk etter hinderløypa, passer det i alle fall på en sykkel.

- Wanda, du ga oss akkurat en super ide! Walter ble ivrig. - Hva om vi setter klistremerker på avfallsdunkene? Vi kan sette røde merker på de som ikke er sortert, og grønne med smilemunn der alt er sortert!

- Jeg kan godt hjelpe til med å sette dem på, sa Sam.

En stor folkemengde hadde samlet seg til åpningen av den nye sykkelbanen. Barna ble

overlykkelige da de så hvor mange svinger, hopp og løyper som var bygd, og de klarte nesten ikke å vente med å prøve dem.

- Men det er noe viktig som mangler! Ambulansen Gloria sto sammen med avfallsbilene. Hun satte på **sirenen** sin, og der kom Waldemar rullende med hjelmer, kne- og albuebeskyttere i styrhuset. Foreldrene ble glade for at barne endelig kunne øve trygt, og takket være alle bildekkene som var satt opp som beskyttelse rundt kantene på banen, trengte de ikke å bekymre seg for at noen skulle bli skadet.

SLUTT

